

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Eyou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **T. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 7. 2012, č.j. OAM-214/ZA-ZA06-ZA15-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky ze dne 27. 7. 2012, č.j. OAM-214/ZA-ZA06-ZA15-2012 rozhodla žalovaná o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že předmětné řízení zastavila podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Žádost o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je nepřipustná podle § 10a písm. b) citovaného zákona. Státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle článku 9 odst. 2

Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a mechanismy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v jednom z členských států, Polská republika.

Žalobou ze dne 31. 7. 2012, doručenou Krajskému soudu v Brně dne 2. 8. 2012, se domáhala žalobkyně zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, které napadla v celém rozsahu výroku s odůvodněním, že správní orgán v řízení porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52, § 68 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“), článek 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES, § 19 odst. 1 zákona o azylu a článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve významu článku 33 odst. 1 Úmluvy.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 30. 8. 2012 popřel oprávněnost podané žaloby, odkázal na správní spis, ze kterého vyplývá, že postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem. Žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by zpochybnily správnost napadeného rozhodnutí, když v rámci zjišťování členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu článku 3 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 dospěl k závěru, že je na místě aplikace kritéria v článku 9 odst. 2 téhož Nařízení, dle kterého pokud je žadatel o azyl držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o azyl příslušný členský stát, který toto vízum udělil. K žádosti o udělení mezinárodní ochrany přiložila žalobkyně cestovní doklad Ukrajiny č. AK 444979 s platností do dne 27. 6. 2017, v němž je vylepen vízový štítek č. 001609505. Vízum bylo vydáno polskými orgány dne 5. 1. 2012 ve Lwówě s platností ode dne 11. 1. 2012 do 19. 12. 2012 a opravňovalo žalobkyni k pobytu po dobu 180 dní. Z tohoto důvodu správní orgán požádal dne 24. 7. 2012 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaná podala v České republice, dle článku 9 odst. 2 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Dne 25. 7. 2012 Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jmenované. Polsko je tedy v souladu s uvedeným článkem státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané výše jmenovanou. Polské státní orgány akceptovaly převzetí jmenované v souladu se zmiňovaným článkem Rady (ES) č. 343/2003. V daném případě nebyl důvod pro jiný postup správního orgánu. Při rozhodování vycházel žalovaný ze spolehlivě zjištěného stavu věci a na základě dostatečných podkladů spisového materiálu i obecných znalostí, že Polsko v rámci azylového řízení dále posoudí návrat žalobkyně do vlasti dle principu non refoulement, a není tedy důvod se na základě zhodnocení výše uvedených skutečností domnívat, že by žalobkyni z Polska hrozilo automaticky vydání do jeho vlasti, který by měl za následek porušení principu non refoulement. Správní orgán tak na základě výše uvedeného shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu, v platném znění, a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Na základě těchto skutečností navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně dne 27. 7. 2012, uvedla, že má ukrajinské státní občanství, je rozvedená. Na území České republiky vstoupila dne 21. 7. 2012, o udělení mezinárodní ochrany žádala pouze jednou, a to v České republice. Tvrdila, že na Ukrajině nemá kde žít, kde bydlet, je svobodný člověk, chce žít podle svých představ. Narodil se jí syn, který zemřel dle jejího přesvědčení, nepřírozenou smrtí. Celý život se potýká s provokacemi a problémy, má pocit, že ji často někdo sleduje, což má negativní vliv na její psychiku.

Žalovaný zjistil z výsledku porovnání otisku prstů žadatelky v systému AFIS, že jmenovaná požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice, a to dne 5. 8. 2003.

Z výsledku porovnání otisku prstů v systému EURODAC vyplynulo, že nežádala v jiném členském státu EU o udělení mezinárodní ochrany.

Ve spise je dále založen úřední záznam odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, oddělení Dublinského střediska, pracoviště Příjímací středisko Zastávka u Brna ze dne 31. 7. 2012, z něhož je zjištěno, že žalobkyni bylo dne 31. 7. 2012 předáno rozhodnutí o zastavení řízení dle § 25 písm. i) a § 10a písm. b) zákona o azylu. Státem odpovědným za posouzení podané žádosti podle článku 13 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 byla určena Polská republika. Z oznámení o provedení dopravy do příslušného členského státu ze dne 31. 7. 2012 bylo zjištěno, že doprava žalobkyně do Polské republiky bude uskutečněna dne 31. 7. 2012.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání vzhledem ke splnění zákonných podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení ust. § 2 a 3 správního řádu, nemůže soud žalobkyni přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobkyni byl poskytnut dostatečný postup, aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídala v rámci žádosti, jí byly kladeny takovým způsobem, aby objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobkyní. Rozhodnutí bylo dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodněno, žalovaný se zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobkyně, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany uznal jako nepřipustnou podle § 10a písm. b) citovaného zákona. Bylo zjištěno, že platnost cestovního dokladu žalobkyně byla ukončena ke dni 27. 6. 2017, vízum jí bylo vydáno polskými orgány dne 5. 1. 2012 s platností od 11. 1. 2012 do 19. 12. 2012 a opravňovalo ji k pobytu na území států Schengenského prostoru po dobu 180 dnů. Uvedená skutečnost byla také důvodem, pro který žalovaný požádal dne 24. 7. 2012 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 25. 7. 2012 Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jmenované. Vzhledem k tomu, že v době podání žádosti o azyl byla žalobkyně držitelkou platného víza vydaného Polskou republikou bylo aplikováno kritérium dle článku 9 odst. 2 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Citovaný článek 9 odst. 2 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 stanoví, že pokud je žadatel o azyl držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o azyl příslušný členský stát, který toto vízum udělil.

Podle článku 16 odst. 1 písm. a) citovaného Nařízení, členský stát, který je příslušný k posouzení žádosti o azyl podle tohoto nařízení je povinen převzít žadatele o azyl, který podal žádost o azyl v jiném členském státě. Polská republika je tak podle článku 16 odst. 1 písm. a) citovaného Nařízení povinna převzít výše jmenovanou žadatelku na své území a ve smyslu článku 16 odst. 1 písm. b) téhož Nařízení posoudit předmětnou žádost.

Ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu se správní řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a písm. b) citovaného zákona je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Přesun žadatele z členského státu, kde byla žádost o azyl podána, do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotčených členských států v souladu s národními právními předpisy žádajícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však do šesti měsíců po vyslovení souhlasu s převzetím druhým členským státem nebo po rozhodnutí o odvolání nebo přezkumu pokud jim přiznán odkladný účinek (článek 19 odst. 3 Nařízení). Polská republika v rámci azylového řízení poté posoudí návrat žalobkyně do vlasti dle principu non-refoulement. Z výše uvedeného vyplývá, že postup žalovaného byl správný, nevykazoval zákonné pochybnosti a odpovídal na plnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu. Proto také ve smyslu § 25 písm. i) citovaného zákona bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla postupem žalovaného zkrácena na svých právech, postup žalovaného byl zcela v souladu s platnou právní úpravou, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

P o u č e n í : Rozsudek nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.). Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě 2 týdnů ode dne doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, prostřednictvím Krajského soudu v Brně, ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2, § 106 odst. 2 s.ř.s.)

V Brně dne 29. listopadu 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová